

Andreas EROKROTOS

Domnul **Andreas Erotokritos**, alias **Andrei ENESCU**, s-a născut la 06 iulie 1980, în localitatea București, unde a făcut clasele elementare. A absolvit liceul *Colegiul Național Sfântul Sava*, în anul 1998. De profesie este inginer electronist, promoția 2003, absolvent ca **șef de promoție** al *Facultății de Electronică și Telecomunicații*, Universitatea "Politehnica" București, specializarea *Comunicații Mobile și prin Sateliți*. După absolvire, este oprit la facultate în calitate de asistent universitar. În același an se înscrie la doctorat la Universitatea Politehnica din București, pe care îl termină în anul 2008, cu o teză despre: *Contribuții la Tehnicile MIMO în Comunicații Mobile*, obținând calificativul **Magna Cum Laudae!** Este promovat ca șef de lucrări/lector universitar, și se dedică activităților didactice, dar și activității de cercetare, atât în cadrul catedrei de specialitate, cât și în colaborare cu companii cu activități din domeniu. De exemplu, în perioada 2003-2010, a colaborat ca Inginer prelucrare de semnale la compania *Redline Communications Romania*, cu sediul central în Canada. Din 2011, lucrează ca *manager*, ulterior *director software*, la *Freescale Semiconductors Romania / NXP Semiconductors Romania*.

Începând din anul 2020, este student la *Open University of Cyprus*, programul de licență "*Studii despre Civilizația Greacă*", specializarea *Istorie-Arheologie-Artă*, forma de învățământ la distanță, în limba greacă, pe care îl va absolvi în anul 2025.

Activități literare

A participat sporadic la activitățile literare ale *Cercului Scriitorilor Ingineri* din AGIR-Asociația Generală a Inginerilor din România, cunoscut ca *Cenaclul Literar ing*.

Activități publicistice

A publicat poezii în mai multe numere ale suplimentul literar *Literar ing*, al revistei *Univers Ingineresc* editată de AGIR. Au mai apărut recenzii despre volumele de poezii în revista *Bogdania*, editată de *Asociația Cultural-Umanitară Bogdania* din Focșani, dar și în revista *Independența Română-Independența prin Cultură*, editată de *Fundația Literar-Istorică Stoika*, din București.

Volume publicate

Tânărul poet Andreas Erotokritos, aflat la începuturile sale literare, a publicat până în prezent trei volume de poezii, și anume: *Omul Π /PI/* (anul 2021), *Erotikon* (anul 2023) și *Patologii* (anul 2024), toate în Editura LETRAS.

Extrase din referințe critice

Volumul de debut intitulat *OMUL Π /PI/*, publicat de tânărul meu prieten Andreas Erotokritos la Editura LETRAS, este un volum de poezii originale care surprinde de la titlu, până la ultimul vers, și chiar prin nota explicativă finală privind persoana care se ascunde, sau doar se identifică, sub acest pseudonim literar. De fapt, este vorba de un tânăr inginer, un cadru universitar de perspectivă, care a trecut de *la tânărul îndrăgostit și superficial la adultul copleșit* (de preocupări, zic eu) și *profund, de la ordinea clasică la tremoloul spiritual, de la liniștea ignorantă a vârstei tinere, la neliniștea conștientă a vârstei înaintate (oare??) și din nou la liniștea dată de pacea spirituală*, așa cum se definește chiar el în *Prolog*.

Este un tânăr cu o solidă cultură generală, dar cu o deosebită admirație și cunoaștere a culturii elene, de unde și pseudonimul literar prin care debutează.

Este un tânăr fascinat de ordinea și perfecțiunea universală, dar sugerează și crede că în spatele acesteia se află dezordinea, amorful, pentru că: *omul poate că a pierdut esența: în spatele Ordinii, trebuie să existe Haos. Amândouă, precum cercul și numărul ω , sunt doar doi frați certăreți, care nu pot trăi unul fără altul; doi copii ai Infinitului*. După cum se vede, tânărul nostru inginer, dar și profesor în devenire, este înclinat spre o filozofie matematică a perfecțiunii (cercul) și a dezordinii (numărul π , număr irațional), pasiune pe care suntem convingși, o va exploata și valorifica și în volumele următoare.

Dacă poeții clasici erau preocupați să descopere perfecțiunea, ordinea și frumusețea în formele comune, obișnuite, sau chiar în dezordine, în haos chiar, tânărul poet procedează oarecum invers, pentru că, zice autorul: *poeziile din această colecție reprezintă încercarea de a regăsi haosul explorând interiorul ordinii*.

Tematica abordată este diversă și debutează cu o poezie (*Oglinda*) cu un început aparent naiv, dar cu o pătrundere bruscă într-un univers matematic (*Că pe ureche, de fapt, îmi ieșiră afară/ Cozile-ndoite de la o dublă integrală*), o poezie matematizată, filozofică chiar, temă pe care îl sfătuiesc să o continue și să o dezvolte, în care autorul se regăsește: *Mă uit mirat și mă văd pe mine!* Tema iubirii, specifică vârstei sale, este și ea prezentă (*Iubita mea, Hai-hui, Decât, Firul de nisip, Urban*), din prima, versul emanând un parfum eminescian: *Când ne vom prinde-n dans, în prag de plină lună,/Iar eu ți-oi pune-ncet pe creștet o cunună,/ De dragoste-mi vei râde, iar eu te voi ierta, Tu mușcă-mă, te rog, de piept, iubita mea!*

Este o poezie a contrariilor, a antitezelor, despre viață și moarte, desigur despre ordine și haos, perfecțiune și dezordine, cerc și lumină. Iar deasupra a toate: *El este!*

Despre tematica abordată, poetul spune: *sunt o sumă de întrebări care constituie ele însele răspunsul. Sunt încercarea de a îl găsi pe „Omul ω ” din spatele „Omului O”, de a găsi sentimentul din spatele geometriei. Căci frumosul izvorăște din contopirea forțelor extreme, din țipătul Haosului de sub voalul Ordinii, din exprimarea fanteziei de sub aparența rațiunii, din iubirea unui „Erotocrit” aflat în umbra unui inginer sau din simbolul unui ω în învăluirea unui cerc*.

Acesta pare să fie crezul poetic al unui tânăr poet-inginer. (**Corneliu Cristescu**, poet, prozator, epigramist, membru al *Societății Scriitorilor Români*; în revista *Literar ing*, Nr. 37, 2022, pag. 7-8)

În tandem, dar într-un mod propriu, cu lumea de azi, în volumul *EROTICON*, semnat de Andreas Erotokritos, eul poetic, având dorința de a iubi, este într-o continuă luptă cu rațiunea, reprezentată prin tangențele cu realitatea din jur sau cu acel cotidian care distruge prin materialitate. Poetul propune însă utilizarea elementelor lumești pentru a crea sau formula un limbaj al iubirii. // Astfel volumul este bine consolidat, propunând, în același timp, necesitatea unei mai mari atenții din partea cititorului, care descoperă tactica aplicată, printr-o astfel de structură. // Astfel, reprezentarea femeii pare să fie realizată printr-o poziționare a ei, mai cu seamă, ca muză sau ca un personaj din vis, deși nu se specifică clar acest lucru. Plutește peste ea o ambiguitate care îi conferă o existență spectrală, atât cât să creeze atmosfera desprinsă ca dintr-o poveste sublimă, de vis neîmplinit sau împlinit parțial. // Iubirea, însă, e clar declarată și e ancorată puternic în fiecare construcție poetică. Nu e nimic ambiguu aici. Iar soarta acestei iubiri este să poarte sau să nu poarte în ea și speranța. // E o nesiguranță, care mai întâi sună ca o chemare, apoi ca o rutină de zi cu zi, iar în a treia parte ca o moarte a iubirii, văzută din partea lui, a părții masculine, a iubitului, care o inițiază, o percepe apoi ca pe o banalitate și o lasă să piară, fără șanse; la final, acceptul pierderii iubirii fiind al ambilor protagoniști. // De fapt, în acest volum, partea feminină e cea care își schimbă starea în fața celei masculine. În prima parte e iubita, în a doua e femeia care face lucruri în casă, apoi e partenera de care se desparte – în conformitate cu cele trei părți notate de poet: Eros, Hades și Nekyia. Se fixează cumva ideea că partea feminină este, așa cum se nota anterior, o muză sau un vis, care apare sau dispare, având roluri în funcție de etapele iubirii, // Poate că exact acest mod de lucru dezvoltă un fel de joc erotic, ce oferă dinamism și ritm vital volumului, alături de o paradoxală instabilitate bine construită. // Deși inclusiv cele trei părți, distinct concentrate, ale volumului oferă previzibilitate în evoluția lui, atmosfera e sublimă și ritmul interior e bine construit, într-un stil personal, care se poate distinge deja, așa cum s-a observat inițial. Se conturează, astfel, un poet, vizibil cultivat, care se înscrie curajos pe o linie proprie, simțindu-se o ambiție a reușitei și posibilități de exprimare valoroase. (**Mariana-Mihaela Cazimirovici**, poet, prozator, jurnalist, membră a UZPR, doctorand în filologie; în revista *Bogdania*, nr. 113-114, noiembrie-decembrie, 2023, pag. 77).

În al doilea volum al său, intitulat *EROTIKON*, realizat tot la Editura Letras, tânărul autor, Andreas Erotokritos, alias Andrei Enescu, confirmă aprecierile noastre de la primul volum, surprinzând, din nou, cu originalitatea poeziilor sale, care au la bază un suport filozofic puternic, substanțial și meritoriu în același timp. Este un volum de poezii originale care surprinde de la titlu, până la ultimul vers, dar și prin numele de pe copertă, care nu-i decât un pseudonim literar, ce anunță marea sa pasiune pentru cultura greacă.

Încă din *Prolog*, prin explicațiile date de autor, înțelegem profunzimea gândirii filozofice ale unui tânăr instruit, *poet-inginer*, prin care autorul deschide al doilea volum al său. Este vorba de ideea platonice de *Frumos*, sau de *Frumosul Absolut*, interzis muritorilor, conform lui PLATON; către *Frumos* vom ajunge prin moarte, când *Sufletul*, din aceeași substanță cu *Ideile*, aspiră natural către cei asemenea lui.

Totuși, PLATON indică un mod prin care putem să atingem *Frumosul*, pentru că: *există gravată în sufletul nostru una dintre cele mai puternice dorințe: EROSUL*. Este

Dragostea, care în mod iremediabil și etern este atinsă de *Frumos*, pentru că substanța din care ea este clădită este întocmai precum cu a *Ideilor*! Este cea care trage sufletul spre dorința de cunoaștere a *Frumosului*.

Volumul de poezii surprinde și prin *concepția structurală* care stă la bază, fiind împărțit în 3 mari capitole, toate cu denumiri grecești, împănate, de asemenea, cu personaje și termeni din cultura elenă.

Capitolul I este intitulat *EROS, dragoste, iubire*, adică prima etapă din dragoste. Prima poezie intitulată *ELPIS I*, urmând și altele la fel, reprezintă *speranța în iubire, iubirea (...) dulce cozonac*, are o serie de ingrediente ...aromate, dar și *migdale amare, și zeamă acră de lămâie!*

În *Capitolul II* este vorba de o *altă etapă a iubirii*, nedorită, dar frecventă. Aceasta pentru că: *Iubirea este un demon, o manie divină*, conform lui SOCRATE, *cu o putere greu de stăpânit, este un cal năvălaș care vrea să fie liber și captiv în același timp*. Dar greutățile vieții, *rutina zilnică și orgoliul macină însă treptat eroticul, îl obosește și îl prăbușește în HADES, adică în INFERN!*

În *Capitolul III*, se intră în a *treia etapă a dragostei, a iubirii*, pentru că: *odată ajuns acolo, (în HADES), odată scufundat în cinism și egoism, îndrăgostitul se află: în contact cu fantomele trecutului – NEKYIA- care dă, astfel, și numele capitolului. În zadar: îndrăgostitul încearcă disperat să resusciteze Dragostea, să recapete ce a pierdut, să se întoarcă la EROS, dar răul a fost făcut, întoarcerea, imposibilă, inocența, pentru totdeauna pierdută. Sau poate nu?, se întreabă plin de speranță Poetul!*

Tânărul poetul surprinde cititorul printr-o *scenetă dramatică*, un fel de *tragedie antică grecească* în minatură, care poate fi embrionul unei piese de teatru de mari dimensiuni. Noi o așteptăm..

Este clar că avem de a face cu un *poet original*, care are o anumită *viziune* despre viață, bazată pe o *filozofie* de sorginte elenă, în care personajul principal este *Iubirea*, în care crede cu putere și care va fi reluată, cu siguranță, și în următoarele volume. Noi îi dorim mult succes! (**Corneliu Cristescu**, poet, prozator, epigramist, membru al *Societății Scriitorilor Români*; în revista *Literar ing*, Nr. 42, 2023, pag. 14)

Mă bucur că poezia are adepți noi în ceea ce privește scrierea ei.

Această carte de versuri, *EROTIKON*, de Andrei Enescu (Andreas Erotokritos, pseudonim), crezi, citind titlurile poeziilor, că te va pune în fața tălmăcirii din filozofii mai mult sau mai puțin alambicate, a celui mai nimunat, prezent și disputat sentiment de care suntem în stare, *iubirea*. Drumetia făcută în exprimare și redare de către autor, fac poeziile mai speciale, mai aparte... Cu absurdități ori ghidușii, cu arome de șofran, cu popas prin Antiohia, oraș din lumea antică, unde parcă și muzele deranjează uneori, fantezia aduce exprimări care au un numitor comun, *dragostea*. Așa cum o înțelege fiecare. Mahatma Gandhi spunea: *Unde este iubire, acolo este viață!*

Și desigur nu există nimic mai minunat ca viața!

Iubirea, sentimentele puse la spălat cu balsam de catifelare (expresia autorului), iubirea aceea care devine credință, este aici zbaterea literei inimii, de a fi transformată în cuvânt atunci când te cunoști pe tine. Iar sensurile vibrând sigur, te regăsești pe tine în zilele ce par scurte pentru gânduri, și aduc mulțumirea transformată în arta de a fi cu adevărat nobil. Ținutul Hadeș, numele lui Prometeu, Atica, Elpis, Medeea, sunt cele care te duc în lumea argonauților, mitologie, a legendelor cu zei, și te gândești, parcurgând poeziile, ce ar putea să reprezinte, ce subiect ar aborda! Dar citind, constăți că poetul este realist, revine în timpul real cu îndeletnicirile obișnuite, dar, metaforic, trimiterea este inteligent făcută. Conservând ordinea și timpul în univers, Nemesis reprezintă în mitologia greacă cea care cântărește fericirea și nenorocirea. Ea

este prezentă într-un dialog în care *Iubirea* este personajul principal, și are calitatea supremă de a renaște în rochie de mireasă. Când te încearcă sentimentul că totul este pierdut, apare speranța și se reia ciclul iubirii. (**Doina Bârcă**, poetă, jurnalistă, critic literar, membră a UZPR; în revista *Independența Română-Independența prin Cultură*, Nr. 84, noiembrie-decembrie, 2023, pag. 96)

Apariția celui de al treilea volum al tânărului poet Andreas Erotokritos, intitulat *PATOLOGII*, la fel ca și cele anterioare, surprinde prin tematica abordată, ba chiar și prin titlul propus. Sigur, suferința, dar mai ales moartea sunt teme aparent neașteptate în tematica poetică, dar, după cum spunea cineva: *și moartea face parte din viață, doar că este ultima ei parte*. Cât despre bolile, *patologiile* prin care trece omul, acestea sunt atât de frecvente, încât toată viață înseamnă și așa ceva.

Celebrul filosof grec, SOCRATE, spunea că un adevărat filosof, deci un om dornic de cunoaștere, nu va rezista tentației de a cunoaște moarte, și deci nu trebuie să se teamă de ea. Ca dovadă, Socrate nu s-a temut și chiar a dorit să o cunoască, acceptând otrava, deși mai avea încă două soluții să scape de pedeapsa primită.

Totuși, al treilea volum de versuri al lui Andreas Erotokritos, alias Andrei Enescu, păstrează stilul primelor două volume, îmbinând poeziile cu măsură cu cele aparent fără, jucându-se liber cu rima, cu lungimea versurilor, cu simbolismul lor. Și totuși, tematic, volumul se îndepărtează de ce am citit până acum de la poet. Este un volum negru, aproape macabru, în care subiectul poetic își strigă disperarea în fața morții. Deznădăjduirea, frica, mizeria, împreună altele cu o imagine fantasmagorică, ideatică, a morții fac volumul să nu fie ușor de citit până la capăt. De pildă, în prima poezie *Dorință*, poetul însă își declară *dorința* de a își activa cele mai intense sentimente, iar continuarea volumului reprezintă o confirmare că acest lucru s-a întâmplat. Ceea ce este mai tulburător decât poziția subiectului în fața morții este cum anume se ajunge la moarte, iar aici poetul nu face economie în ceea ce privește frământările și expresionismul. În poezia *Niciodată*, scrie: *Câte frunți reci am sărutat,/ Și oase țepene cu carnea tare*; ce ar putea genera o reacție de repulsie, adevărată.

Volumul este scurt, dar dens, tăios și tulburător, iar citirea lui o experiență intensă pentru cititor. (**Corneliu Cristescu**, poet, prozator, epigramist, membru al *Societății Scriitorilor Români*; în *Prefața cărții Patologii*).

Extrase din operă

Urban

Îngenunchez umil și îmi așez obrazul
Ce sfârâie și fumegă pe-asfaltul ei de foc.
Mă-neacă praful gros când îi sărut grumazul,
Iar eu zâmbesc privind-o din cel mai frumos loc.

În mahala o fată cu șorțul mizerabil,
Prin ganguri o copilă ce pufăie absent,
În iarbă o fetișcană cu păr interminabil,
Ea e mereu cu mine, iar eu îi sunt client.

Îi știu pe dinafară prietenele alese,
Fete bătrâne cutre și cam aristocrate,
Ce-și împletesc trei funii pe tâmple de prințese
Și în grădină poartă rochii infatuete.

Sau frații ei înalți, serioși și fără haz,
Ce îmbrăcați în frac, mereu plini de prestanță,
Îți cântă în continuu pe note reci de jazz
Și-și răsucesc mustața pe triluri de romanță.

Dar când se lasă seara și îi adu-mec pielea,
Iar ea furioasă suflă în huma nopții reci,
O mint în șoaptă iarăși cu vorbe din acelea,
Că aici eu voi rămâne și-al ei voi fi pe veci.

Iubita mea

Când ne vom prinde-n dans, în prag de plină lună,
Iar eu ți-oi pune-ncet pe creștet o cunună,
De dragoste-mi vei râde, iar eu te voi ierta,
Tu mușcă-mă te rog de piept, iubita mea!

Când pietre mă strivi-vor, cu margini ascuțite
Și adânc m-or arunca în râpe hămesite,
Cu unghii să mă sfâșii, căci eu te voi cânta.
Hai mușcă-mă din nou de piept, iubita mea!

Când norii înnegura-vor văzduhul cel senin,
Din buze se va scurge ultimul strop de vin,
Iar tu veni-vei să mă sfârteci și eu te voi lăsa,
Mai mușcă-mă te rog de piept, iubita mea!

Cât timp

Era așa de frig și nu mai știam
Dacă respir abur sau fum.
Trăgeam cu poftă din țigară
(Am tot zis că mă las!)
Și fiece răsuflare de-a mea
Năștea o nouă amintire.

Tu treceai înfrigurată prin fața mea,
Rece, tremurând,
Cu un coș de rufe murdare.
Iar eu mai pufăiam o amintire.
Și încă una. Și iarăși una.
Până le terminam pe toate.

Într-una din ele...
Tu, sub soarele de iulie,
Duceai coșul și oftai nădușită,
Cu maieul umed, lipit de corp,
Și o margaretă între buze,
În timp ce eu fumam și îmi aminteam

De tine iarna.
Și tot nu reușesc să mă las de fumat...

De când eu te-am născut

De când eu te-am născut, te așteptam să mori,
În brațe te țineam, te ajutam să crești.
Deja știam precis ce tare o să dori
Când ultima suflare urma să-mi dăruiești.

Când tu râdeai spunându-mi că-ți place să trăiești
Și pomii îi priveam cum se-oglesc în apă,
Eu însă mă gândeam cum o să putrezești,
Cum vinețiu și rece vei zace într-o groapă.

Ceaiul ți-l beai seara amestecat cu miere
Și mă-ntrebai mereu de ale vieții taine.
Eu beam din cupă vinul îndulcit cu fiere
Și-mi aminteam întruna să-mi cumpăr negre haine.

Când te strângeam în brațe și te simțeai iubit,
Pe piept îți presăram nenumărate flori,
Visând numai la cum voi plânge nesfârșit.
De când eu te-am născut, te așteptam să mori.

Niciodată

Câte frunți reci am sărutat,
Și oase țepene cu carnea tare,
Râul de ceară cel topit,
Icoane surde de la piept,

Câți obraji goi am mângâiat,
Ori lacrimi mii, asurzitoare,
Tăceri cu care am vorbit,
Toate-mi strigau să nu te-aștept.

Profil literar realizat de **Corneliu CRISTESCU,**

Redactor la revistele *Literar ing* și *Bogdania*.